

LOŠE DRUŠTVO

Vilijem Satklif

Preveo
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

William Sutcliffe

BAD INFLUENCE

Copyright © 2004 by William Sutcliffe

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

First published in Great Britain in 2004 by The Penguin Group

Za Megi

MOJA KUĆA

Znam šta hoćete. Hoćete da znate ko je kriv. Pokušavate da provalite da li sam ja kriv bar za nešto. E pa, evo vam nove teorije. Kriva je Olijeva tetka. Za sve. Ona je sve započela. U životu je nisam video i ne znam ni gde živi ni kako izgleda, ali to ne znači da nije kriva. Ako razmišljate logički, nju bi trebalo da jurite.

Onog dana kada je sve počelo, ona se razbolela. Ili se možda razvela. Ili udala. Bilo je nešto na tu foru, i Oli je morao da ode, pa sam ostao sâm.

Da Olijeva tetka te nedelje nije uradila to nešto što je uradila, Oli ne bi otišao, a da Oli nije otišao, ja nikada ne bih upoznao Karla, a da nikada nisam upoznao Karla, sve bi i dalje bilo dobro. Ja ne bih znao ko ste vi, vi ne biste znali ko sam ja, i ni vi ni ja ne bismo morali da trpimo ove vaše dosadne, dosadne posete.

Već po njegovoj odeći je trebalo da znam da će morati da ode. Nije u farmerkama nego u ispeglanim sivim pantalonama, a ne nosi ni majicu, već pravu košulju za odrasle, zakopčanu do grla. Izgleda skroz bezveze kada su svi dugmići zakopčani, a ja bih bar ono gornje otkopčao da su mene naterali da je obučem, ali Oli takve stvari baš ne kapira najbolje.

Oli često izgleda pomalo čudno. Ima običaj da uvlači ono što treba da visi i zakopčava ono što treba ostaviti otkopčano. I uvek se oblači kao da je dva meseca hladnije nego što zapravo jeste. Svaki put kada svrati obavezno zaboravi bar jedan džemper. Kada ja idem kod njega, obično su mi ruke pune njegove odeće. Ali meni ništa od toga ne smeta. To je, između ostalog, ono zbog čega je on Oli. Deo glave koji normalniji čovek koristi za razmišljanje o odeći, on koristi za čudne ideje i činjenice koje niko drugi ne zna.

„Šta si to obukao?“, pitam ga pošto je ušao.

„Snimi ovo“, kaže on.

Polako i pažljivo, kao da izvodi mađioničarski trik, pokazuje na komade tkanine na ramenima. Mašuci prstima naokolo kao da ga gleda pedeset ljudi, on ih pažljivo otkopčava, prvo jedan pa drugi, a onda mrda ramenima, pa naramenice sakakuću na ramenima.

„Nikada“, kaže on, „ali *nikada* nećeš pogoditi šta su.“

„Hoću, hoću“, kažem ja.

„Pa hajde onda“, kaže.

„To su naramenice“, kažem.

„Greška!“, kaže on pobedonosno.

„Nije greška. Lepo ih vidim. To su naramenice.“

„One su nešto više od naramenica“, kaže, žmirkajući da bi pokušao da izgleda tajanstveno.

Ja nikada ne padam na njegov tajanstveni pogled, posebno ne kada na sebi ima do grla zakopčanu košulju s glupim naramenicama koje mu štrče sa ramena, pa zato ništa ne kažem, već samo prekrstim ruke da pokažem kako i nisam nešto oduševljen.

„To su naramenice za kapu“, kaže on.

„Naramenice za mapu?“

„Za kapu. Naramenice za kapu. Za vojničku kapu. U mornarici. Da je košulja sivomaslinasta a ne žuta, bila bi prava uniforma.“

„Ne budi kreten“, kažem ja. „U mornarici nemaju vojnike. Imaju mornare. I oni ne nose sivomaslinasto. Nose mornarskoplavo. Zato se mornarica zove mornarica.“

„E baš nije. Da je mornarica mornarica zbog mornarskoplave, sivomaslinasta boja se ne bi zvala sivomaslinasta. Zvala bi se vojnička.“

Razgovor s Olijem je kao plivanje. Svaki čas možeš da potoneš.

Na podu moje sobe je sova koja više nije stvarno sova. Napravio sam je u školi i u početku je imala oči i nos i usta i noge, ali je čak i tada više ličila na fudbal nego na sovu, tako da smo je non-stop šutirali, pa su prvo otpale noge, pa nos, pa onda usta, pa onda jedno oko. Sada je samo fudbal s jednim okom, ali je ja i dalje zovem sova.

Uzimam je, guram pod jednu Olijevu naramenicu i zakopčavam dugme. Oli gleda, onako zrikavo, zato što je preblizu da vidi. Sova je taman stala, pa zato uzimam medveda sa dna mog ormara i zakopčavam ga pod drugu naramenicu.

Odlazimo u kupatilo da Oli vidi, i izgleda kao totalni kreten, ali bih rekao da mu se to dopada, pa trčimo po čitavoj kući i izvodimo svašta da vidimo hoće li sova i medved ispasti, ali šta god da uradimo, oni ostaju na mestu i samo se drmajuju. Posle nekog vremena se jurnjava pretvara u nešto drugo, i na kraju igramo igru gde ja iz bašte bacam čovečuljke iz klueda, a Oli pokušava da ih uhvati s prozora spavaće sobe, pa zamalo da ispadne kroz prozor, što je super smešno. Onda se Oli utronja, tako da počinjemo pravu partiju klueda, a on sve vreme još ima životinje na ramenima. Nije mi jasno da li je uopšte toga svestan.

Kladim se da mislite da znate sve o Oliju, ali ne znate. Ništa njemu ne fali. Da mi opet daju da biram, opet bih hteo da mi on bude najbolji drug, baš kao što je nekad bilo. Kada imaš najboljeg druga, više ti ništa na svetu ne treba. To je kao

oklop, ili kao ono zaštitno polje koje dobiješ u kompjuterskim igrama, ono koje te obavije, pa sav sijaš narandžasto, i dokle god si narandžast, meci i rakete se samo odbijaju od tebe.

Oli je moj najbolji drug već toliko da više i ne primećujem zaštitno polje, zato što je postalo stalno. Kada ode, kao da se sloj mene oljuštio. Ne znam šta da radim. Ne mogu da sedim s mirom. Čak i kad imam posla ili se zezam, u glavi zamišljam kako ću posle Oliju o tome da pričam.

Jednom kada sam zvao kući da dođu po mene, greškom sam okrenuo Olijev broj, i morao sam da kažem njegovoj mami da sam okrenuo pogrešan broj. Mislila je da sam lud. To se desilo a da nisam razmišljao.

Sada je njegova mama došla da ga vodi kod tetke, a ja još nisam stigao da ga pitam zašto se tako udesio, pa sam potpuno nespreman na to da će ga odvesti. Nema nikakvog upozorenja, ničega. Kao da neko uđe i otme ti noge.

Nije baš tako. Da ti neko uzme noge, iskrvario bi na smrt.

Ona ne pita Olija zašto na ramenima nosi sovu i medveda, samo ih izvlači i ostavlja pored ulaznih vrata. Nadao sam se da će izaći s njima, a to zamalo i da uradi.

Pošto su se vrata zatvorila, ja gledam na sat, i vidim da je preda mnom čitavo nedeljno popodne.

Niko ne bi pomislio da je neka velika razlika što je nedelja, kada smo ionako na raspustu, ali jeste. Svi su tu. Uvek se čini da je kuća nedeljom previše puna, ali je istovremeno i previše prazna. Ako hoćeš televizor, ili kuhinjski sto ili sunčani deo travnjaka, postoje dobri izgledi da ih je neko već zauzeo. Ali bez obzira na to što su sva dobra mesta u kući zauzeta, ponekad se čini kao da moji samo lutaju naokolo, izgubljeni, bez prave ideje šta da rade sa sobom sve dok se dan ne završi, i dok se sve u ponedeljak ne vrati u normalu. Kao da ih nedelja uvek zatekne nespremljene, kao da svake sedmice nisu baš

sigurni da će ona doći, a onda dođe i oni nisu spremni i mogu samo da se teturaju naokolo i čekaju da prođe.

Satima sam dobar i sâm se zabavljam i radim svašta u svojoj sobi. Čak pokušavam da sâm završim našu partiju klueda, ali ne ide, i onda varam da otkrijem ko je ubica. Profesor Plam, a to je neobično. Kada igraš društvenu igru sam sa sobom, to je kao da pričaš sam sa sobom. Sramota te je i bojiš se da će neko ući i videti da to radiš. A nije ni zabavno.

Na kraju moram da izađem i odem da živciram Donija.

DONIJEVA SOBA

Na vratima su dva znaka „Zabranjen ulaz“. Između njih je narandžasta nalepnica sa tri crna nepravilna četvorougla precrtana velikim crvenim krstom iz kojih se dižu krivudave linije. Ispod piše: „OPASNOST: OTROVAN OTPAD.“

Postoji štos kako da otvoriš vrata a da te ne čuju. Baš kada kvaka naiđe na otpor, naglo je cimneš ka sebi, dok nogom guraš donji ugao koji se uvek zaglavljuje.

Pitanje: Zašto trošim snagu na tiho otvaranje vrata kada znam da je on unutra?

Odgovor: Zato što tih prvih nekoliko sekundi dok sam nepri-mećen mogu da mi pruže presudnu prednost.

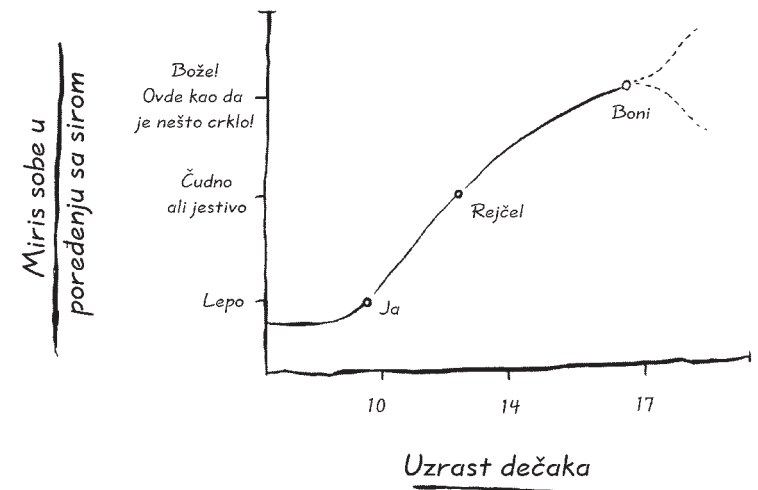
Pošto sam odškrinuo vrata, pada mi kamen sa srca. To je najteže. Operacija je zasada potpuni uspeh. Nema nikakvog škripanja, kuckanja, udaranja niti grebanja koje bi me odalo.

Guram nos u sobu. Vešt špijun za prikupljanje informacija koristi svih pet čula. A rano otkrivena informacija može biti izuzetno korisna. Dajem svom nosnom laboratorijskom timu da radi na prvom uzorku mirisa.

Nedavno se s mirisom Donijeve sobe desilo nešto zanimljivo. Liči na ono što se dešava sa sirom. Prvo miriše lepo, onda miriše malo čudno ali ti i dalje ne smeta da ga jedeš, a onda se desi nešto neverovatno, i odjednom otvoriš frižider i pomisliš: „Gospode! Ovde kao da je nešto crklo!“

Moja teorija je da Miris dečaćkih soba prati isti obrazac kao i sir. (Vidi sliku br. 1)

SLIKA 1. MIRIS DEČAČKE SOBE

VAŽNA NAPOMENA: Rejčel nije dečak i prema tome joj nije mesto na ovom grafikonu. Prikazana je samo radi poredjenja.

Kao što vidite na grafikonu, postoje dve teorije o tome kakva je budućnost Zadaha Donijeve sobe. Ja sam pristalica krive koja se prvo diže a onda spušta, pošto mislim da nije moguće da soba smrdi gore a da u njoj ipak bude moguć

opstanak ljudskog bića. Ali ko zna? Možda će samo ići sve više i više, sve dok plastične stvari u sobi ne počnu da se tope, a mi otkrijemo da je Doni zapravo vanzemaljac koji preživljava i bez kiseonika.

Danas je SDS veoma gadan, ali ne i dovoljno gadan da bi me primorao da odustanem od zadatka. Sve što mi on govori ja već znam; on je unutra, unutra je već nekoliko sati, a nijedan prozor nije otvoren.

Otvaram vrata još koji santimetar, tako da vidim polovinu sobe. On je za svojim stolom, zgrčen u položaju za domaći. To znači da se bavi nečim od sledećeg:

- a) Radi domaći.
- b) Zauzeo je taj položaj zato što je čuo da se vrata otvaraju.
- c) Prazno bulji kroz prozor kao totalni degen i razmišlja:
„Da nisam presedeo dva sata ovde buljeći kroz prozor kao totalni degen, do sada bih već ovo završio i išao bih napolje da se zezam.“

Mogu da se kladim da je tačan odgovor pod c).

Mislim, nije da imam para da se kladim. Tako se samo kaže.

Nikada nisam uspeo da otvorim vrata više od polovine a da me on ne primeti. Čak i kada ništa ne vide i ne čuju, ljudi prosto znaju kada je neko ušao u sobu, a to u Donijevom slučaju važi dvostruko, jer je jezivo paranoičan i tajanstven, a trostruko ako sam u sobu ušao ja, jer je Doniju najveća radost u životu da me izbacuje sa mestâ na kojima želim da budem, a četverostruko kada je Doniju školska godina već počela (ha ha) a meni nije.

Ovog puta su svi rekordi oboreni. Širom sam otvorio vrata, tako da će udariti u krevet ako ne budem pazio. Doni ništa nije čuo.

Ulazim u sobu na vrhovima prstiju. Da se ovo već neki put desilo, napamet bih naučio gde parket škripi, ali nema presedana za ovako čudesan i tih ulazak. Sada se nalazimo na neistraženoj teritoriji. Sa svakim mojim korakom udžbenici istorije postaju zastareli.

Još pet koraka, i nalazim se odmah iza njega. Ovo je *neverovatno*. Da ste ikada probali da uđete u sobu mog brata, shvatili biste o čemu pričam. Ovo je kao da neko pretrči sto metara za *pet* sekundi. Ovo je kao da neko vozi kola toliko brzo da ona sama od sebe polete.

Danas je izvojevana velika pobeda za svu mlađu braću ovoga sveta. Uživam u slavi.

„BU!“, vičem, misleći: ovo ima da bude veliko. Nemam na osnovu čega da pretpostavim koliko će Doni biti besan kada shvati gde sam.

Međutim, nema ničega. Nikakve reakcije. Samo ostaje zgrčen u položaju za domaći, nije se čak ni trgnuo.

Kucam ga po ramenu. Ne mrda se i ne progovara.

„Ćao“, kažem. „Je l' ti drago što me vidiš?“

On nastavlja da glumi da je mrtav.

Dobro; znači, ignoriše me. To menja sve. Udžbenici istorije će morati da se vrata u upotrebu. Ne reaguje, čak ni sada, pa nema načina da ustanovim koliko sam daleko stigao neotkriven.

Takav je Doni. Baš kada misliš da znaš gde si, on će sve da okrene naglavačke. To ume prilično da me iznervira, a ponekad ga zbog toga i mrzim, ali najviše od svega želim da uđem u njegovu sobu i smislim nešto u čemu ću ja da pobedim, a on da izgubi.

Znači, trenutno je rezultat sledeći: on je pobedio u igri neopaženog ulaska (koristeći se veoma podmuklim sredstvima), ali se sada sve pretvorilo u izazov zvani „Doni me ignoriše“, i

ja znam da tu mogu da pobedim, zato što je sada bez odbrane ostavio svoju najslabiju tačku. Skroz se otvorio.

Pitanje: Slaba tačka?

Odgovor: Njegove stvari.

Mrzi kada diram njegove stvari. Sada sam u njegovoj sobi, on ne gleda u mene, a ako se okrene da me pogleda, onda je izgubio, i ja imam čitavu sobu punu Donijevih stvari koje mogu da uzimam i spuštam kako mi je drago.

Osvrćem se oko sebe, pokušavam da smislim odakle da počnem. Na stočiću pored kreveta stoji gomila kasete, časopisa i knjiga. U uglu je takođe zanimljiva polica, prepuna tajanstvenih cevčica, bočica, sprejeva i losiona. Toliko stvari da se njima zezaš, čangrljaš i zvečkaš, da ih otvaraš i zatvaraš uz prijatno kliktanje, srktanje i puckanje. A ako govorimo o onom istinski nedodirljivom, tu je njegova gitara, oslonjena na zid, prosto preklinje za jedan veliki, treštavi, bučni akord.

A onda je tu i samo svetište – apsolutno zabranjena zona – fioka u stočiću. Bog sveti zna šta je unutra. Obično je dovoljno da samo pogledaš fioku pa da se Doni trgne. Sada otvoreno buljim u nju, i ništa se ne dešava, zato što je Doni uhvaćen u zamku ignorisanja.

Pobedu ću skupo platiti. To dobro znam. Što pobeda bude veća, to će više boleti kada me Doni dohvati. Da li se usuđujem da se mašim fioke? Smem li da rizikujem bes koju će izazvati ta najveća pobeda?

Onda počinjem da razmišljam o potpuno drugom pristupu. On danas pokušava da odigra psihološki, a ne nasilno, a postoji jedan način – postoji genijalan način – da ga pobedim koristeći njegove sopstvene metode. A posle neće moći ni toliko da me mlati. Skoro mi dođe da se glasno nasmejem kada na to pomislim.

Šetkam nekoliko trenutaka, produžavam napetost, a onda krećem. Čegrcem sa nekoliko kasete da bi zvučalo kao da sam nešto uzeo, pa onda kažem: „Šta je ovo?“

Njegova glava se naglo okreće. Da! Pobeda!

A u mojim rukama nema ničega!! Dvostruka pobeda! O, daaaaaaaaaaaaaaa! Čisti genije!

Doni me ošine pogledom, pa se okreće nazad ka stolu.

Ovo mi ide na živce, upravo sam postigao – to bi svaki neutralni sudija sasvim sigurno potvrdio – veličanstvenu pobedu, ali Doni me nije udostojio ni da se razbesni. Čak me nije ni izbacio.

Onda primećujem da on nešto crta. Ne vidim tačno šta. Mislim da bi mogla biti žena, ali je teško reći zato što su noge i ruke smešno iskrivljene. Zaklanja to od mene telom. Iznenađena, gomile stvari koje su izgledale privlačne za čačkanje više nisu zanimljive. Hoću da vidim šta to crta. Ali ako zatražim da pogledam, izgubio sam. Ako makar priđem i pokažem da me zanima, opet sam izgubio.

Kada ja budem napunio sedamnaest godina, znaću kako da budem zao kao Doni. On je vrhunski protivnik. Nikada ne možeš da pobediš.

Okrećem se i odlučujem da idem na sve ili ništa. Postoji samo jedan način da iz ovoga izađem kao pobednik. On je na svakom koraku povećavao ulog, i ne mogu tek tako da se povučem. Sada mogu da krenem samo ka jednom mestu. Ka fioci stočića.

Otvaram je što tiše mogu. Okrećem se da proverim, ali Doni ne reaguje. Onog trenutka kada bude prepoznao zvuk fioke, ima da podivlja. Ako se to desi pre nego što nešto uspem da izvučem, računam da će to značiti da je nerešeno, što nije vredno batina koje ću sigurno dobiti.

Vidim unutra nešto plavo. Poklopac. Poklopac teglice. Teglica nije kockasta, a nije ni okrugla. Nikada ranije nisam

video teglicu takvog oblika. Dižem je iz fioke pažljivo i tiho, i dobro je gledam. To je pljosnat četvorougao, velik otprilike kao moj dlan. Na njemu piše neka reč koju nikada ranije nisam video.

Otvaram je, i napola je puna neke bezbojne masti. Liči na lepak. Mirišem, i u mirisu ima nečega što prosto ne podseća na lepak. To je uljast, klizav miris, a ne lepljiv miris. Vide se tragovi prstiju na površini, kako ju je vadio.

„Šta je ovo?“, pitam.

Ne okreće se i ne progovara. I dalje je pogrbljen i crta.

„Šta je ovo?“

Nema reakcije.

„Čudno miriše.“

I dalje ništa.

Ponovo gledam reč na poklopcu. „Vazelin“, kažem. „Čemu to služi?“

Odjednom, on je na meni. Zgrabio mi je ruku i steže tako da ispuštam teglicu, a onda me hvata za pantalone i diže od zemlje, u visinu svoje glave, a ja govorim: „Nemoj! Nemoj!“, ali se istovremeno i smejem, zato što mi se ovaj deo u stvari i sviđa, i on me iz sve snage baca na krevet, i shvatam da je stvarno besan, zato što me baca u ćošak gde mi glava udara o zid, i odjednom hoću da odem, ali me on ponovo hvata i ja iz petnih žila vrištim: „Puuuuuuštaaaaaaaaaj!“, ali me on ponovo baca, jednako grubo. Ovog puta ne boli, zato što sam pokrio glavu, tako da brzo ustajem, brže nego što je očekivao, i udaram ga glavom u stomak, za šta nije spreman. Bacam se između njegovih nogu, ali me on hvata za stopalo i vuče me nazad i ja vičem „Aaaaaaaa! Moje liceeeeeeee!“, zato što mi je tepih skroz izgrebao obraz. Onda mi pušta nogu i čim ona pada na pod, seda na mene i skače gore-dole, kao da mi proverava amortizere, i kaže mi da ako ikada ponovo priđem toj fioci ili samo uđem u njegovu sobu bez pitanja,

ima da mi iščupa kosu toliko da ću ličiti na obolelog od raka, a ja neću da mu pružim zadovoljstvo da misli kako sam ga čuo, pa samo vičem „VAZELIN! VAZELIN! VAZELIN!“ na sav glas, a onda odjednom naglavačke letim kroz vazduh, i u sledećem trenutku ležim na stomaku pred njegovom sobom, a vrata su se iza mene zalupila.

Grudi me bole, a oči samo što mi nisu iskočile iz glave.

Ali bolje i to nego da me ignoriše.

ZAKLJUČAK:

Složen i veoma prefinjen sukob, čiji je ishod moja tesna pobjeda, i u kome je jedno od glavnih uporišta osvojeno na juriš (fioka u noćnom stočiću), a novo oružje otkriveno (reč „vazelin“).

KUHINJA

Čoveku je ponekad potrebno malo predaha, pa se zato odlučujem za kuhinju. U vazduhu je lep limunast miris, a na šporetu velika šerpa, poklopac na njoj poigrava od pare koja izbija. Mama pred sobom ima gomilu pilećih bataka, kao da se čitava gomila pilića uplašila i tako brzo odletela da su noge ostavili za sobom.

Ona ih uzima, jedan po jedan, uradi nešto nožem, pa onda skine kožu jednim snažnim trzajem. Stvarno je mučno i krvavo, i odmah je jasno da bi se takav zvuk čuo kada bi neko drao kožu s mrtvaca, i ja istog trenutka znam da hoću i ja da probam.

„Je l' mogu ja jedan?“, pitam.

„Ako prvo opereš ruke.“

Uvek ima neka caka. Tako me mama isteruje iz kuhinje – tako što zahteva nenormalne higijenske rituale – ali ovog puta se neću lako predati. Moram da znam kako je to skidati kožu. Onda ću moći da kažem Oliju da manje-više znam kako je kad se dere nečije lice. Zato što je garant isto. Osim rupa za oči i usta, ali to mogu da zamislim. Zato perem ruke bez pogovora i sedam pored mame.

Ona preseca kožu pa mi pruža batak. Hladan je i lepljiv, i mnogo mesnatiji nego što sam zamišljao. Do sada sam ih pipao samo kada su pečeni, a onda su manje mesnati. Levom rukom stežem kost, a kažiprstom i palcem uzimam mlitavo parče kože. Vučem, ali mi ruke klize s kože pre nego što se odvoji od mesa. Previše je klizavo.

„Moraš čvršće da stegneš“, kaže mama, a pri tom se pravi da se ne osmehuje, ali ja znam da nije tako. Jasno joj je da ne uživam koliko sam zamišljao.

Više se ne mrštim, da joj pokažem da greši, i uzimam kožu svim prstima odjednom, služim se i noktima da bih bolje stegao. Snažno cimam, i uz neverovatan zvuk kidanja, lepljiva, naježena koža se odvaja od mesa. Kao da nekoga cepam na komadiće. Strava. I odjednom u jednoj ruci imam mlitav beli komad ljigave kože i nešto ružičasto i mrtvo u drugoj. Ispuštam oboje. To je kao kada siđeš s ringišpila u luna parku. Malo ti je muka i drago ti je što se završilo, ali si takođe i super srećan i zadovoljan samim sobom.

„Hoćeš i ostale?“, pita mama. Onaj osmeh joj je još na licu.

„Neću, imam neka posla.“

Ustajem i odlazim do vrata, ali se nadam da će ona reći nešto jer još nisam sasvim spreman da odem.

„Operi ruke“, kaže ona, što se i dalo očekivati.

Zastajem i sležem ramenima.

„Bene, ulepio si se živom piletinom. Operi ruke, smesta.“

Naslanjam se na zid. Najvažnije je da ne pomisli da sam šonja. Ne sme da pomisli da bežim.

„Je l' možemo da urežemo oči i usta u jedan batak“, kažem.

„Onda ćemo znati kako je to kada nekom odereš lice.“

Kada iznenadiš mamu, na licu joj se pojavi izraz koji može da ima mnogo značenja, počevši od: „O čemu to pričaš?“ pa

sve do „Ko si ti? Sigurno nismo u srodstvu.“ Ovaj sada je prilično visoko na tom grafikonu (vidi sliku br. 2).

SLIKA 2. ŠTA SVE MOŽEŠ DA KAŽEŠ MAMI

Ne zna šta da kaže, a to mi prija. Sada bih mogao da odem, ali ne znam kuda, tako da ostajem u uglu.

Mama nastavlja da skida kožu sa bataka.

„Zašto ne odeš da pomogneš tati u dvorištu?“ pita.

Odlazim do prozora da pogledam. On još seče granu drveta motornom testerom. To mu je nova igračka. Rekao je da grana našeg komšije zaklanja sve svetlo sobama na spratu, što je skroz glupo zato što svetlo ulazi čak i kada navučеш zavese, pa je zato otišao i kupio motornu testeru i odsekao tu granu. Sada je seče u trupce, mada mi imamo samo centralno grejanje, tako da niko nema pojma čemu će trupci da služe. Ume on da bude tako čudan. Mislim da je prosto samo hteo motornu testeru.

Čak i pre nego što ju je otpakovao, rekao mi je da ne smem da je diram, i to onim svojim posebno strašnim glasom, kao da je već ljut na mene zbog nečega što još nisam ni uradio. Pretpostavljam da hoće da izađem napolje i da gledam, ali ja namerno neću, nek zna koliko je nepravедno što ja ne smem da je probam.

Ne volim nedelje. Dvostruko su duže od ostalih dana.

Telefon zvoni, što zbog nečega nagoni mamu da uzdahne i pogleda svoje ruke, da cokće i uzdiše, kao je zvonjava telefona neka užasna, iznenadna nesreća, kao kada ti, na primer, frižider padne na glavu dok se šetaš prirodom.*

Ustaje i skače ka rolni papira koja visi na zidu, laktom odmotava komad i cepa jedno parče, pridržavajući je bradom. Onda diže slušalicu i drži je papirom, kao pseću kaku.

„Halo?“ kaže, skroz normalno, kao da joj kuhinjski papir ne golica nos.

Sledi dugačka tišina – ekstra dugačka tišina – a za to vreme mi ona mahnito daje znake da operem ruke, ali se ja pretvaram da ne razumem.

Kada mama napokon progovara, kaže: „O, neeee. Ma nije valjda. O ne.“

To znači dve stvari:

- 1) Zvala je tetka Ket.
- 2) Mama će na telefonu provesti minimum sat vremena.

Izlazim iz sobe. Kvaka je čudno lepljiva. Mrzim nedelje.

* Navodno, to se jednom desilo, i ti ljudi su stradali, i niko nikada nije ustanovio čiji je to frižider pao. Bar Oli tako tvrdi. Ovo je fusnota, znači mesto gde se stavlja dodatna informacija na dnu strane. Možda ću kasnije da ih stavim još, ali samo ako se setim.

REJČELINA SOBA

Neko vreme stojim u hodniku.

Ne bih smeo da stojim u hodniku. Tu grejanje nikada nije uključeno; pretpostavljam, da bi ljudi produžili i otišli nekud drugde. Ne znam zašto je to tako važno, ali je jasno da jeste. Tata bi najradije da na zidove postavi zvučnike, koji bi bili programirani da govore: „Razlaz, ljudi, razlaz. Ovde nema ništa da se vidi.“

On mrzi kada mama stoji u hodniku s nekim pored otvorenih vrata i oprašta se duže nego što su prethodno sedeli i pili čaj u kuhinji. Kada se tata s nekim pozdravlja, to traje oko pola sekunde.

Stvarno je osetljiv kada je o hodniku reč. Možda je ispod parketa sakriven leš. Kada umreš, crvi i bube te pojedu čitavog, osim kostiju i zuba, a ako ti policija nađe zube, mogu da ustanove ko si tako što će pitati tvog zubara gde su ti plombe. Kada jednom shvate ko si, često mogu da nađu ko te je ubio, i zato kada nekog ubiješ, nikada nisi siguran, bez obzira na to da li je prošlo mnogo godina.

Osim radijatora koji su uvek isključeni i svetla koje je uvek upaljeno, u hodniku je jedino veliki ormar sa igrama. Mada

sadržinu tog ormara znam bolje od sadržine svih drugih ormara na svetu, otvaram ga i gledam unutra. Sve je baš kao što je i uvek – čak i šarene plastične boce koje već godinama niko nije pipnuo, osim jedne večeri prošlog leta kada su mama i tata nekuda otišli a Doni napunio kuću svojim čudnim prijateljima koji nikada ne skidaju kapuljače i kada su pušili one cigarete što mirišu na čokoladu i počeli da prave uvrnute slike s plastičnim bocama, koje su im bile mnogo smešne.

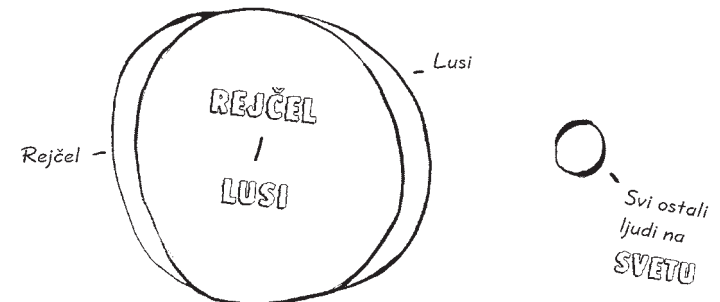
Ormar ne pomaže. Ništa mi se u njemu ne sviđa. Otvaram i zatvaram vrata nekoliko puta, da vidim kakve sve zvuke mogu da proizvedu, a onda odlučujem da odem i vidim šta radi Rejčel.

Odlazim skroz do njene sobe ne dodirujući stepenice, samo uz pomoć ograde, drvene cokle i malo zida. Mnogo je lako. Ograda stepeništa škripi kada to radiš. Jednog dana će pući i pašću i slomiću vrat, ali ovog puta se to ne dešava.

Ona je u svojoj sobi. Naravno, tu je i Lusi. Situacija sa Lusi/Rejčel se najbolje može objasniti uz pomoć Venovog dijagrama (vidi sliku br. 3). Doni misli da je Lusi lezbejka, ali ja bih rekao da on samo time hoće da kaže da mu se ona sviđa.

SLIKA 3.

VENOV DIJAGRAM KOJI OBJAŠNJAVA
SITUACIJU S REJČEL I LUSI

Kod ulaska je besmisleno probati nešto prepredeno. Rejčel to ne trpi. Moraš prosto da uđeš, kao da donosiš neku važnu poruku od mame, a onda da razvlačiš što možeš duže, sve dok ona ne shvati da nemaš razloga da budeš tu, a dotle ćeš možda već smisliti neki razlog. Teško ih je smisliti unapred, zato što nikada ne znaš šta se unutra dešava.

Grafikon mirisa u Rejčelinoj sobi nemoguće je nacrtati. Čak ni pomoću tačkastog dijagrama. Miris je potpuno nepredvidljiv. Unutra se, međutim, nešto uvek dešava, i to nešto uvek proizvodi sopstveni miris, koji potiče iz neke od njenih zilijardi bočica, teglica, tuba i sprejeva. Zilijarda nije pravi broj, tako se samo kaže.

Ponekad ti Rejčelusin miris zagolica nos, ponekad te zgribe za gušu, ali kakav god da bude, koliko god u prvom trenutku mislio da će te ugušiti, to je miris koji te uvek tera da ostaneš unutra što duže možeš.

„Čao“, kažem glasom koji bi koristio da si pozvan. Zakoračujem u sobu.

Obe me mrko gledaju, kao da sam ih uhvatio usred nečega tajnog. Tako me gledaju uvek.

Brzo se osvrćem po sobi i jasno je da se dešava nešto zanimljivo. Soba izgleda kao da je u nju neko provalio, samo što je bio veoma izbirljiv, pa nije našao ništa što mu se dopada. Odeća je svuda, časopisi razbacani na sve strane, a gomila kozmetike, dezodoransa, maramica i parfema na krevetu toliko je velika da bi čovek iza nje mogao da se sakrije.

Onda primećujem kako su obučene. Za ručkom su bile u farmerkama i duksevima, a sada na nogama imaju nešto čudno, što nisu pantalone, ali nisu baš ni helanke, a majice im nisu obične majice, zato što im se providi koža. Obe imaju čipkaste rukavice bez prstiju, kao što nosi Madona ili mleka-džija, a kosa im je sva naterana u stranu, kao da su skočile s padobranom. Oko očiju imaju plave crte, na jagodicama

crvene fleke, a usta su im namazana drečavim ružičastim karminom koji svetluca. Da su na televiziji, pokušao bi da popraviš boju jer je slika poludela.

Sećam se da su se jednom pre tako obukle kada su se spremale za nečiji rođendan, a tata je trebalo da ih vozi, ali on to nije hteo jer je rekao da izgledaju kao kurve, a onda je izbila velika svađa, i one nisu htele da se presvuku, i Rejčel je spopao napad siktanja i plakanja, i na kraju ih je odvezla mama, a onda kada se vratila, ona i tata su se strašno posvađali, pa su onda otišli ranije u krevet, i ja sam iz dnevne sobe čuo kako krevet škripi, ali nisam ništa rekao, iako mi je od toga muka, a bilo je očigledno šta rade zato što su morali posle ponovo da ustanu da odu po Rejčel i Lusi, a ovog puta je otišao tata, i odjednom kao da mu više ništa nije smetalo.

„Šta 'oćeš, slinavac?“, pita Rejčel.

„Samo samo došao da vas vidim.“

„Video si nas. Čao.“

„Šta radite?“

„Upravo te izbacujem iz svoje sobe.“

„Čao, Lusi.“ To je stara taktika. Žali se višoj vlasti. Ili bar nekoj drugoj.

„Čao, Bene.“ U njenom glasu se čuje nešto srdačno. Slamka za koju se hvatam.

„Kako si?“, pitam. Moram da smislim nešto zanimljivije od toga, ali mi je u glavi praznina. Ona samo sleže ramenima.

„Lepo izgledaš“, kažem.

To je, ispostavlja se, skroz pogrešno. Ona se mršti i pokriva majicu rukom, kao da se tek sada prisetila da je ova providna.

„Deset – devet – osam – sedam...“, počinje Rejčel. U poslednje vreme ne mora čak ni da objašnjava šta to odbrojava, ali kada se to desi, prosto znaš da ne želiš da budeš u istoj sobi s njom kada bude stigla do jedan.

„Neću da vam smetam. Samo ću ovde da sedim.“

„Šest – pet – četiri – hoćeš da ti isprskam facu lakom za kosu?“ Uzima sprej sa kreveta, skida poklopac i uperuje ga u mene, s prstom na raspršivaču, kao snajperista. Da i ja imam sprej, mogao bi da padne dvoboj. Uz pomoć šibice bih mogao da pretvorim svoj sprej u bacač plamena. Samo što bi onda moglo da eksplodira i otkine mi ruku.

„Tri – dva...“ Pruža ruku i grči prst. Isprskaće me. Vidim joj to u očima.

„Je l' se to oblačite kao kurve?“, pitam.

„Jedan.“

Bežim.

Ispred sebe se zaustavljam da razmislim.

„Lusi, ćao!“; vičem.

Kroz ključaonicu izleće oblačić spreja.

„Mogla si da me oslepiš!“

„Ko te tera da viriš.“ Rejčelin glas je prigušen vratima.

„Nisam virio!“

„Dobro.“

„Ali sam mogao da virim!“

„Onda bih te naučila pameti.“

„Mama bi te ubila da me oslepiš.“

„Baš me briga.“

„E bilo bi te briga.“

„E baš ne bi.“

„E baš bi.“

Odlučujem da tu prekinem, dok sam još u prednosti. Neću da Rejčel pomisli da sam nezreo.

U Donijevoj sobi je to kao partija šaha posle koje sledi rvački meč s nekim dvostruko većim od mene. U Rejčelinoj sobi je kao skakanje s padobranom kada ne znaš koliko si visoko iznad zemlje. Samo skočiš i nadaš se da nećeš prebrzo da se razbiješ.

Druga soba na spratu je mamina i tatina. Ulazim unutra, ali ne da bih video šta tamo ima, pošto je uvek sve isto. U

maminoj i tatinoj sobi nikada nema ništa da se vidi. Poenta je u njihovom prozoru, velikom i zakrivljenom, s koga puca pogled na ulicu u oba pravca. Pošto si na spratu, niko ne zna da ga gledaš. Kada mi je stvarno dosadno, odlazim tamo da vidim da li se nešto dešava na ulici, mada se nikada ne dešava ništa. Naša ulica nije ćorsokak, ali nikuda ne vodi, pa je zato obično prazna.

Stambena zgrada na kraju ulice pretvorena je u ludaru, a jednom dnevno ludake koji tamo žive okupe pa provedu ulicom nekoliko puta, ali kada se na to jednom navikneš, više nije smešno. Gospođa Hejl koja živi malo niže od nas napisala je peticiju da se to zabrani. Mama nije htela da potpiše i sada kada se sretnu na ulici, pretvaraju se da je ona druga nevidljiva. Doni je nekada umeo da me rasplače tako što se pretvarao da sam nevidljiv, ali je to bilo odavno.

Kada sve drugo zataji, poslednja nada ti je da snimiš šta se dešava na ulici.

Ovog puta vidim čudo. Nešto se dešava. Na ulici je dečak u crvenoj trenerci. Dečak koga ne prepoznajem. Deluje kao da je moj vršnjak, možda malo stariji, i ne izgleda kao da je samo u prolazu. Stoji tamo, tačno ukoso, s loptom. Iz sve snage je baca u zemlju, da vidi koliko će da odskoči.

Odgovor je: visoko. Nije loš. A i lopta izgleda dobro. Gumena. To mi je jasno čak i sa ove udaljenosti, po tome kako odskoče.

Neko vreme gledam, spremam se, a onda jurim niza stepenice do ulaznih vrata, naglo ih otvaram pa ih zalupim za sobom. Usporavam pre nego što će me on videti i hodam ka njemu vukući noge, kao da sam skroz opušten.

Ovo ste čekali, je l' tako? Hoćete da znate da li je to Karl. Vidim kakvo vam je lice svaki put kada ga spomenem. Iz očiju vam izbija pohlepa.

Ponekad samo počnem da pričam nešto o njemu, a onda promenim temu, samo da bih vas živcirao.

Dakle...